



**Ježíš jí řekl: „Ženo, jak veliká je tvá víra!
Staň se, jak si přeješ.“**



**Ježíš jí řekl: „Ženo, jak veliká je tvá víra!
Staň se, jak si přeješ.“**

20. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ CYKLU A

Evangelium (Mt 15,21-28)

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Tato žena nejprve prosí Ježíše židovským způsobem: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův“ (podobně 9,27; 20,30-31). Tituly Pán a Syn Davidův jsou označením Mesiáše. Celkem třikrát Ježíš odmítá: poprvé mlčením, v. 23, pak dvakrát výslovným odmítnutím, v. 24.26. Učedníci se snaží přesvědčit Mistra, aby vyhověl její prosbě (v. 23 by bylo vhodnější přeložit spíše „vyslyš ji“, ne „pošli ji pryč“; vždyť věta „jsem poslán jen ke ztraceným ovcím domu izraelského“ by po výzvě učedníků „pošli ji pryč“ neměla smysl). Ježíš však odmítne podruhé: on je poslán k ovcím z domu izraelského. Jeho poslání je odrazem Boží věrnosti Izraeli (srov. Řím 15,8). Spása měla být nabízena nejprve vyvolenému národu, proto jsou učedníci poslání jen ke kmenům izraelským, 10,5-6. To dotvrzuje i apoštol Pavel: „Evangelium je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka“ (Řím 1,16). Ježíšovo poslání se však bude stále víc rozšiřovat, jak ukáže evangelium.

Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá. Když žena uviděla, že její prosba

nedošla sluchu, zkusila Ježíše požádat jinak. Přišla k němu a poklonila se mu (je sporné, zda sloveso „klanět se“, proskynein, zde vyjadřuje postoj hlubší úcty, snad dokonce náležitý samotnému Bohu: toto sloveso nemá vždy tento „silný význam“, může znamenat i „obyčejnou úctu“ jako v podobenství o špatném služebníkovi, srov. Mt 18,26).

Ježíš odmítá potřetí, tentokrát větou: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům“ (v. 26). Děti představují ty, kdo mají přednostní právo na „chléb“ čili na mesiánské dary. Jsou to členové vyvoleného národa a jinde se pro ně používá označení „synové království“ (Mt 8,12). Židé měli za to, že eschatologická plnost náleží výlučně jim. Mnozí ale také očekávali, že tato plnost bude přetékat i na spravedlivé pohany. Zdá se, že tato žena ví o tomto názoru, a tak se domáhá toho, aby směla okusit „nadbytečných“ drobtů padajících ze stolu; „psíci“ označuje domácí psy; těžko vidět v tomto slově narážku na „nečisté psy“, ke kterým byli v té době přirovnáváni pohané. Její odpověď je odzbrojující: první část této odpovědi je potvrzením, že tato žena uznává prvenství vyvoleného národa, druhá část odráží vytrvalost její víry. Ježíš na to reaguje obdivem její velké víry (viz i uznání setníkovy víry, 8,10). Její velká víra je v kontrastu k Petrově malé víře (14,31), a ještě více k nedostatku víry u Židů. Odplata víry spojená s ujištěním o vyslyšení prosby za uzdravení je důležitým Matoušovým tématem.

SHRNUTÍ

Jádrem vyprávění není zázrak jako takový, ale víra kananejské ženy. Její vytrvalá víra nakonec „vítězí“ a dojde uznání. Velmi podobnou paralelou našeho úryvku je text o římském setníkovi (Mt 8,5-13). Mesiáš měl přijít nejprve pro Izrael. Avšak i ostatní národy se dostanou do pozice vyvoleného národa, pokud v Kristu uvěří (srov. Řím 4; Gal 3). Tak jako je Ježíšovo odmítnutí potvrzením „prvenství Izraele“, jeho vyhovění je potvrzením, že je poslán i k pohanům. Prvotinou těchto zástupů je kananejská žena, která v Kristu rozpoznala syna Davidova čili Mesiáše, zachránce. A Kristus jí nezůstal nic dlužen.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Tato příhoda nás učí, že bychom neměli přestávat Boha prosit za důležité věci, které máme na srdci. Někdy se nám může zdát, že nás Bůh neslyší nebo že už jsme se modlili dostatečně. Nepřestávejme, dokud nám Bůh neodpoví. To neznamena, že se všechno vždy vyřeší, ale že nám Bůh odpoví, že nám dá znamení, že nám řekne své „ano“, „ne“ nebo „ještě ne“. Důležité přitom není, že už jsme se něco dozvěděli, ale že Bůh s námi mluví a je s námi!

Starší:

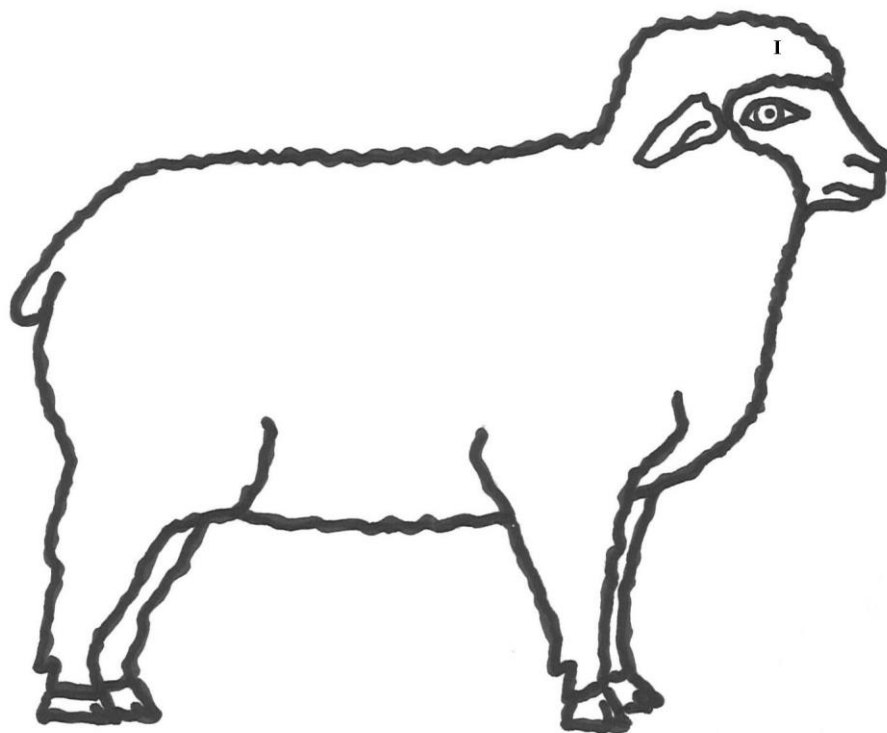
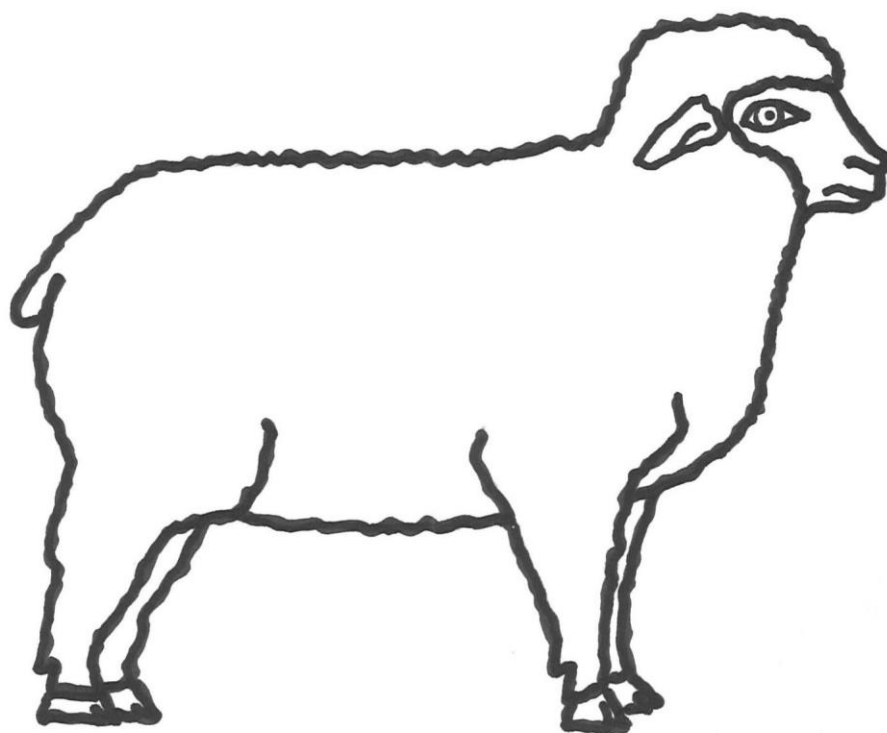
Je to zvláštní příhoda... Víme přece, že Ježíš přišel zachránit všechny, a tady najednou říká, že jen některé. Leda že by ta slova měla jiný význam... Mohlo by to třeba být toto: někdo tady mezi námi potřebuje slyšet, že jsem přišel jen pro některé. Apoštolové totiž zatím Ježíše chápali jen jako zachránce jejich národa. A najednou Ježíš mluví i s kananejskou ženou a dokonce vyslyší její prosbu. To je jedna z příhod, která se pro myšlení učedníků stane červíkem, který časem nahlodá jejich staré přesvědčení a přivede je k úplně novému vidění světa. Jejich staré pojetí vidí konec světa na hranicích Palestiny, potom je bez hranic. Ježíš ale ví, že všechno chce čas. Má s učedníky trpělivost. Otázka teď je: v čem si my sami udržujeme staré myšlení a nejsme ochotni vidět to, co nám ukazuje Bůh?

Zkusme si

Mladší / Starší:

Zázrak uzdravení dcery kananejské ženy nám jednak může pomoci uvědomit si, kolik toho zmůže trpělivost, a také jak hluboké propasti viděli učedníci mezi vlastním izraelským národem a ostatními.

- Kananejská žena sama sebe přirovnává k psíkům, kteří sbírají drobtý ze stolu pánů. Vyzkoušejte si svou trpělivost – můžete si sami nebo ve skupině zkusit „vysbírat“ něco opravdu drobného, například korálky nebo malé kousky papíru, případně si zasoutěžit a zkusit narovnat zápalky jednou rukou zpátky do krabičky.
- Zkuste si ve skupině zahrát se „ztracenými ovcei izraelského domu“. Okopírované a vystřižené ovce z následující strany poschovávejte v daném prostoru a pak na rychlost zkuste vysbírat jen ty, které k „izraelskému stádu“ patří (jsou na hlavě označené písmenem I), případně ty druhé. Mohou proti sobě soutěžit i dvě družstva.





20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28



20. neděle v mezidobí cyklu A
Mt 15,21-28